

عنوان مقاله:

جستاری در شیوه ها و شگردهای طنزآفرینی میرزاده عشقی

محل انتشار:

هشتمین همایش ملی متن‌پژوهی ادبی نگاهی تازه به متون حماسی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

موسی اسلامی موخر - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

طنز، علاوه بر این که آیینه ی رو و فکر طنز پرداز است، بازتاب شرایط سیاسی، اجتماعی، فرهنگی و اقتصادی زمانه است. به بیان ساده تر، طنز شیوه ای از بیان است که در آن زشتی ها و پلیدی های فردی و اجتماعی، با لحنی توأم با نیشخند و تمسخر بازگو می شود. میرزاده ی عشقی از شاعران طنزپرداز دوره ی مشروطه است که این جنبه از کار وی تاکنون تحت تاثیر جنبه های دیگر شعر او ناشناخته مانده است. شاعران دوره ی مشروطه از جمله ی میرزاده ی عشقی از این نوع ادبی در راه رسیدن به اهداف انقلابی خود بهره جسته اند. میرزاده ی عشقی از جمله ی شاعران برجسته ی دوره ی مشروطه می باشد که از طنز و طنزپردازی در اشعار و آثار خود استفاده کرده است. در این پژوهش که با هدف شناخت هر چه بهتر شیوه ها و شگردهای طنزآفرینی میرزاده ی عشقی انجام شده، به شیوه ی توصیفی تحلیلی تلاش گردید تا به بررسی شیوه ها و شگردهای طنز آفریننده اشعار و آثار این شاعر دوره ی مشروطه پرداخته شود. دستاورد این پژوهش بیانگر این نکته است که شیوه ها و شگردهای طنز در اشعار و آثار میرزاده ی عشقی از تنوع، گستردگی و حسن تاثیر چشمگیری برخوردار بوده و عاملی اساسی در شهرت و ماندگاری این شاعر دوره ی مشروطه و اشعار طنزآمیز او برشمرده می شود.

کلمات کلیدی:

میرزاده عشقی، کلیات عشقی، شیوه و شگرد، طنز، شعر مشروطه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/978313>

